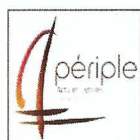

η ιστορία της αυτοθυσίας

του Βασίλη Μαυρογεωργίου

NEWSVILLE
Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

20-23 Οκτωβρίου 2016
Centre Communautaire de Joli Bois

Αυτό είναι το δεύτερο έργο του Βασίλη Μαυρογεωργίου που «τολμά» η ομάδα μας, μετά το «Μια τεράστια έκρηξη» που ανεβάσαμε δύο χρόνια πριν, τον Οκτώβριο του 2014. Κι αυτό, όχι μόνο επειδή ο Βασίλης Μαυρογεωργίου ήδη σε πολύ μικρή ηλικία (γεννήθηκε το 1979) έχει διαγράψει μια εντυπωσιακή τροχιά στο ελληνικό θεατρικό στερέωμα και συνεπώς κάθε του προσπάθεια έχει οπωσδήποτε ενδιαφέρον, αλλά και επειδή το έργο αυτό ανήκει στην κατηγορία του θεάτρου-ντοκουμέντο.

Ο όρος «θέατρο-ντοκουμέντο» παραπέμπει στη δραματοποίηση και σκηνική παρουσίαση ιστορικών γεγονότων, με μια προσπάθεια αποστασιοποίησης και αντικειμενικότητας, δηλαδή χωρίς να υποστηρίζεται μία πλευρά σε βάρος μιας άλλης. Η δυσκολία ενός τέτοιου εγχειρήματος είναι ευνόητη καθώς τα ιστορικά γεγονότα υπόκεινται σε ανάλυση, κριτική και αξιολόγηση από ειδικούς ιστορικούς χωρίς πάντα να υπάρχει συμφωνία και γενική παραδοχή, ακόμη και μεταξύ τους, ως προς την ερμηνεία και τα συμπεράσματα. Πολύ περισσότερο μάλιστα όταν τα ιστορικά γεγονότα είναι ακόμη νωπά στη μνήμη των ανθρώπων ή αναφέρονται σε κοινωνικά θέματα. Ο θεατρικός συγγραφέας ή σκηνοθέτης, που δεν είναι βέβαια ιστορικοί, κινδυνεύουν, στην προσπάθειά τους να μεταφέρουν στη σκηνή ιστορικά γεγονότα, να κατηγορηθούν ότι παρουσιάζουν μια «μονόπλευρη» εικόνα.

Ο Μαυρογεωργίου και οι συνεργάτες του διάλεξαν ένα θέμα που, χωρίς να είναι ουδέτερο, μειώνει τον κίνδυνο της μονομερούς θεώρησης και της ιστορικής «παρεξήγησης» και «παρερμηνείας». Στο έργο αυτό ο θεατρικός καμβάς είναι η «αυτοθυσία» ξεχωριστών - όπως έχουν καταγραφεί από την ιστορία- ανθρώπων για το γενικό καλό, για το καλό του κοινωνικού περίγυρου και των συνανθρώπων τους.

Ο καμβάς αυτός, διακοσμημένος και εμπλουτισμένος από τα στοιχεία του σύγχρονου θεάτρου, όπως η μουσική και ο ήχος γενικότερα, ο φωτισμός, η χρήση πολυμέσων όπως προβολές και σύνθεση εικόνων, μαζί με την ανάλογη κίνηση και την αρμόζουσα εκφορά του λόγου από τους ηθοποιούς είναι πράγματι πολύ δυνατός και μπορεί ασφαλώς να συμβάλει στη δημιουργία της μαγικής αίσθησης της συμμετοχής και των θεατών. Το στοιχείο αυτό ήταν και ο λόγος που αποφασίσαμε να τολμήσουμε αυτή την παράσταση, δοκιμάζοντας έτσι τις δυνατότητές μας για πρώτη φορά στο χώρο του «θεάτρου-ντοκουμέντο».

ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΑΥΡΟΓΕΩΡΓΙΟΥ

Γεννήθηκε το 1979. Μετά από σπουδές σχεδίου και σκίτσου στη σχολή Ορνερράκη (1997-1999) φοίτησε στη δραματική σχολή «Αρχή» της Νέλλης Καρρά (1999-2002). Αμέσως μετά την αποφοίτησή του εμφανίστηκε στο θέατρο παίζοντας στο έργο του Ανδρέα Φλουράκη *‘Οι μέρες πριν έρθεις’* που ανέβηκε στο Θέατρο του Νότου /Αμόρε, σε σκηνοθεσία του Γιάννη Μόσχου. Από τότε έχει δυναμική παρουσία στην καλλιτεχνική ζωή της χώρας, σε πολλούς τομείς και με μεγάλη και έντονη δραστηριότητα αφού έχει εργαστεί ως ηθοποιός στο θέατρο και τον κινηματογράφο, θεατρικός σκηνοθέτης, συγγραφέας, δάσκαλος αλλά και χορογράφος.

Πιο αναλυτικά, ως ηθοποιός έχει εμφανιστεί στα έργα: *‘Norway today’* του Igor Bauersima (Σκηνοθεσία Γιάννης Νταλιάνης, Θέατρο Αμόρε 2003 και Θέατρο Πορεία, 2004) *‘Restricted Area’* (αυτοσχεδιαστική παράσταση σε κείμενα των ηθοποιών, σκηνοθεσία Peder Kirk, Θέατρο Bios, 2004), *‘Η ζωή είναι ένα όνειρο’* του Καλντερόν (σκηνοθεσία Θωμάς Μοσχόπουλος, Θέατρο Πόρτα, 2004), *‘Με το ίδιο μέτρο’* του Σαίξπηρ (σκηνοθεσία Θωμάς Μοσχόπουλος, Θέατρο Πόρτα 2005), *‘Κατσαρίδα’* σε κείμενο και σκηνοθεσία του ίδιου (Πειραματική Σκηνή Εθνικού Θεάτρου, Θέατρο του Νέου Κόσμου 2004-2006), *‘Αχαρνής’* του Αριστοφάνη (σκηνοθεσία Βαγγέλης Θεοδωρόπουλος, Εθνικό Θέατρο, 2005), *‘Ακούς τη γιορτή;’* Του Σέργιου Γκάκα (σκηνοθεσία του ίδιου Θέατρο του Νέου Κόσμου, 2005-2006), *‘Οθέλλος’* του Σαίξπηρ (σκηνοθεσία Βαγγέλης Θεοδωρόπουλος, Θέατρο του Νέου Κόσμου, 2006), *‘Το βέλος που δεν πληγώνει’*, σε κείμενο και σκηνοθεσία του ίδιου (Θέατρο του Νέου Κόσμου 2006-2007), *‘Μόνο την αλήθεια, Μέρος I’*, σε κείμενο του ίδιου και της Μαρίας Φιλίνη (σκηνοθεσία του ίδιου, Θέατρο του Νέου Κόσμου, 2007-2008), *‘Μαθήματα Βίας-Μόνο την αλήθεια, Μέρος II’* σε κείμενο και σκηνοθεσία του ίδιου (Θέατρο του Νέου Κόσμου, 2008), *‘Μπετονένια παραλία’* σε κείμενο και σκηνοθεσία του ίδιου (Θέατρο Skrow, 2014) *‘Φάουστ’* του Γκαίτε, σκηνοθεσία και δραματουργική επεξεργασία του ίδιου (με βάση τη μετάφραση του Πέτρου Μάρκαρη) με τους Γιώργο Γάλλο, Αργύρη Ξάφη, Ομάδα Blitz (Γιώργος Βαλαής, Αγγελική Παπούλια, Χρήστος Πασσαλής) και Αργυρώ Χιώτη (Εθνικό Θέατρο, σκηνή «Νίκος Κούρκουλος», 2014, *‘Η ιστορία της αυτοθυσίας’* σε κείμενο και σκηνοθεσία του ίδιου (Θέατρο Skrow, 2014, καθώς και στα πλαίσια του φεστιβάλ Αθηνών τον Ιούνιο του 2014), *‘Μπίλ και Λού’* σε κείμενο και σκηνοθεσία Δημήτρη Μπογδάνου (2015-2016)

Έχει επίσης σκηνοθετήσει τις παραστάσεις: *‘Ο σκορπιός και ο Βάτραχος’* του ίδιου (Φεστιβάλ «Διαρροές», Θέατρο Ροές,

2005), *‘Μια νύχτα του Φλεβάρη’* του Στέφαν Γκαίτε σε μετάφραση Ξένιας Καλογεροπούλου (Θέατρο Μικρή Πόρτα, 2005), *‘Τρείς ιστορίες από το Κατάρ’* του ίδιου (Θέατρο του Νέου Κόσμου, 2007), *‘Η ωραιότερη ιστορία του Κόσμου’* του ίδιου (Εθνικό Θέατρο-Παιδικό Στέκι, 2008), *‘Η Αλίκη στη χώρα των θαυμάτων’* του ίδιου και της Αστερόπης Λαζαρίδου (Εθνικό Θέατρο-Παιδικό Στέκι, 2008-2009), *‘Λιοντάρια’* του ίδιου με τον Κώστα Γάκη (σκηνοθεσία μαζί με τον Κώστα Γάκη και τον Χρήστο Παπαδόπουλο, Θέατρο του Νέου Κόσμου 2009-2010), *‘Εγώ ελπίζω να τη βολέψω’* (κείμενα βασισμένα στο διάσημο βιβλίο με τις εκθέσεις των μαθητών του Ναπολιτάνου δασκάλου Μαρτσέλο Ντ’ Ορτα, Θέατρο Ριάλτο και Θέατρο του Νέου Κόσμου 2010), *‘Ο έμπορος της Βενετίας’* του Σαίξπηρ (σκηνοθεσία μαζί με τον Κώστα Γάκη, ΔΗΠΕΘΕ Ρούμελης, 2010), *‘Μια τεράστια έκρηξη’* του ίδιου (Θέατρο του Νέου Κόσμου, 2010-2011 με τον Γιώργο Πυρπασόπουλο και επανάληψη το 2011-2012, με τον ίδιο στον βασικό ρόλο), *‘Pillowman’* του Martin McDonagh σε μετάφραση Δημήτρη Κιούση (σκηνοθεσία με την Μαρία Φιλίνη, , Θέατρο του Νέου Κόσμου 2011-2012), *‘Δύο εγγενείς απ’ τη Βερόνα’*, του Σαίξπηρ, (Θέατρο Knot Gallery, 2012 και στο χώρο Soiree de Votanique, 201-2013), *‘Ένας άνθρωπος υπό χρεοκοπία’* του David Lescot σε μετάφραση Μαρίας Ευσταθιάδη (Θέατρο Skrow, 2013) *‘Supernova’*, παράσταση με κείμενο δικό του *‘Dying sweetly’* και της Φωτεινής Αθερίδου *‘Και μετά; και μετά;’* και σκηνοθεσία του ίδιου και της Φωτεινής Αθερίδου (στο Θέατρο Faust 2013), *‘Χίλντα’* της Μαρί Ντιάιγ (‘‘Hilda’’, Marie Ndiaye) σε μετάφραση Ανδρέα Στάικου στα πλαίσια του Φεστιβάλ Σύγχρονου Θεάτρου από το Γαλλικό Ινστιτούτο Ελλάδος & το Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης-‘‘To Γαλλικό Θέατρο à la Grecque’’ (Θέατρο του Ιδρύματος Μιχάλης Κακογιάννης, 2014). Την περίοδο 2015/2016 σκηνοθέτησε την παράσταση για μικρούς και μεγάλους *‘Τα ψηλά βουνά’*, δραματοποιημένη νουβέλα του Ζαχαρία Παπαντωνίου στο Θέατρο Ακροπόλ. Στα πλαίσια του Φεστιβάλ Αθηνών, τον Ιούνιο του 2016, ανέλαβε τη σκηνοθεσία του έργου *‘Αβαρία – Πράγματα που άφησα πίσω’*, βασισμένο την έννοια της «αβαρίας» με έρευνα και μελέτη της ομάδας του Skrow Theater, με την Ελένη Τριανταφυλλοπούλου να υπογράφει τη δραματουργία. Επιπλέον, έχει γράψει το έργο *‘Φι’* μαζί με τον Αργύρη Ξάφη που παρουσιάστηκε σε σκηνοθεσία του δεύτερου (Θέατρο Αμόρε, «Δοκιμές», 2006).

Έχει παίξει στις ταινίες: *‘Το δοκιμαστήριο του Κάφκα’* (ταινία μικρού μήκους, σκηνοθεσία Κύρος Παπαβασιλείου, 2005), *‘Σε λίγα λεπτά’* (σκηνοθεσία Θωμάς Κιάος, 2005), *‘Η χορωδία του Χαρίτωνα’* (σκηνοθεσία Γρηγόρης Καραντινάκης, 2005), *‘Στο βάθος κήπος’* (σκηνοθεσία Κλεάνθης Δανόπουλος, 2009).

Δύο φορές ήταν υποψήφιος για το θεατρικό βραβείο νέου πρωταγωνιστή «Δημήτρη Χορν» που θεσμοθέτησε ο Σταμάτης Φασουλής στη μνήμη του μεγάλου πρωταγωνιστή: το 2004 για το ρόλο του *‘Αβγουστου’* στο έργο *‘Norway today’* του Igor Bauersima καθώς και το 2006 για την απόδοσή του σε τρία έργα: την δική του *‘Κατσαρίδα’*, *‘Με το ίδιο μέτρο’* του Σαίξπηρ και τους *‘Αχαρνής’* του Αριστοφάνη. Το 2010 δημιούργησε την ομάδα FORPLAY ως πειραματική του ομάδα, όταν σκηνοθέτησε τον *‘Αμλετ’* του W.Shakespeare, στα πλαίσια του «1ου Low Budget Festival» στο Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης.

Μετά την ίδρυσή της και με αλλαγές στη σύνθεσή της, η ομάδα δούλεψε, στα πλαίσια εργαστηρίου έργα του W. Shakespeare («Άμλετ», «Όπως σας αρέσει», «Το Ημέρωμα της Στρίγκλας», «Ρωμαίος & Ιουλιέτα» και το «SOCIETY» βασισμένο στα έργα «Ιούλιος Καίσαρας» και «Αντώνιος & Κλεοπάτρα»).

Το Νοέμβριο 2012 μαζί με τους συνεργάτες του, Μαρία Φιλίνη, Σεραφείμ Ράδη, Κατερίνα Μαυρογεώργη και Νίκο Μαραμαθά, ίδρυσε την ομάδα **Skrow** που στεγάζεται στο ομώνυμο θέατρο στην άκρη του Άλσους Παγκρατίου. Όπως εξηγεί η ομάδα στην ιστοσελίδα της <http://www.skrowtheater.com/el/skrow.htm>, **skrow** σημαίνει: 'Κάποιος που είναι σωματικά ή ψυχικά ή συναισθηματικά χαμένος. Κάποιος που ψάχνει την ταυτότητά του ή ψάχνει να βρει τον εαυτό του. Επίσης, κάποιος που είναι μπερδεμένος'. Η ομάδα επιδιώκει την προώθηση των παραστατικών, εικαστικών και μουσικών τεχνών, με ένα πολυσυλλεκτικό πρόγραμμα και έμφαση στους νέους δημιουργούς και νέους Έλληνες συγγραφείς, στεγάζοντας παραστάσεις, εκθέσεις, live, δημιουργικά εργαστήρια και σεμινάρια. Από την πρώτη περίοδο λειτουργίας του σχήματος, πραγματοποιούνται και διάφορες άλλες εκδηλώσεις, όπως για παράδειγμα σεμινάρια υποκριτικής, σκηνοθεσίας και παραμυθιού με υπεύθυνο τον Β.Μαυρογεωργίου, αλλά και άλλα θέματα του θεάτρου, όπως φωτισμοί κ.λπ., με υπεύθυνους άλλους καλλιτέχνες ή επαγγελματίες του θεάτρου.

Αξίζει πάντως να σημειωθεί η επιτυχία που ουσιαστικά τον έκανε ευρέως γνωστό, η «Κατσαρίδα», ένα εξωφρενικό ντανταϊστικό μιούζικαλ του δρόμου με μουσική του επίσης ταλαντούχου θεατράνθρωπου Κώστα Γάκη που μάλιστα το 2006 πήρε το Βραβείο «Δημήτρη Χόρν» ακριβώς για την απόδοσή του στο έργο αυτό όπου έπαιζε και ο ίδιος. Ξεκίνησε από το δώμα του Θεάτρου του Νέου Κόσμου στις αρχές του 2005, για να παιχτεί έπειτα στον Κάτω Χώρο επι δυόμισι χρόνια με μεγάλη επιτυχία. Στα επόμενα χρόνια το έργο δουλεύτηκε ξανά και ξανά, γνώρισε δύο ακόμα διανομές με νέους ηθοποιούς και παρουσιάστηκε σε μεγάλα θέατρα σε όλη την Ελλάδα και στην Κύπρο. Το 2011 παρουσιάστηκε ξανά με την πρώτη του διανομή, αυτή των δημιουργών της, στο Θέατρο Badminton.

Έχουν εκδοθεί τα έργα του: 1. «Κατσαρίδα», 2. «Μια τεράστια έκρηξη», 3. «Λιοντάρια», 4. «Το βέλος που δεν πληγώνει», 5. «Η ωραιότερη ιστορία του κόσμου» (από τις εκδόσεις της Νέας Σκηνής του Θεάτρου του Νέου Κόσμου). Και τα συλλογικά: 1. «Μόνο την αλήθεια (πρώτο μέρος, με την Μαρία Φιλίνη, εκδόσεις της Νέας Σκηνής του Θεάτρου του Νέου Κόσμου) και 2. «Παίγνια» (από τις εκδόσεις Futura).

Το 2004 ήταν βοηθός χορογράφου στην Τελετή Λήξης των Ολυμπιακών αγώνων-Αθήνα 2004 και διδάσκει αυτοσχεδιασμό στη δραματική σχολή «Αρχή» της Νέλλης Καρρά.

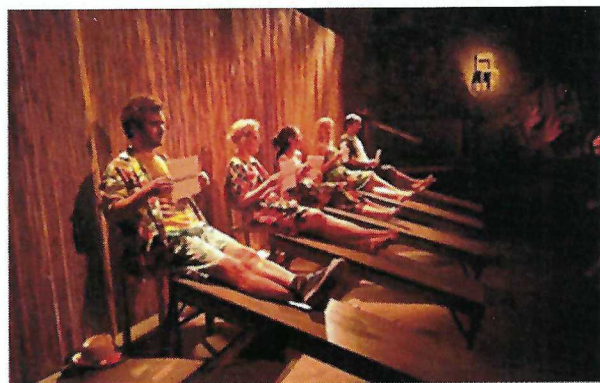
Κριτική για την παράσταση του έργου «Ιστορία της Αυτοθυσίας» στο Θέατρο SKROW

Από τον Γιάννη Μόσχο:

«Ποιος είναι ο αγαπημένος σου ήρωας;» και «ποιος είναι ο μεγαλύτερος δειλός που γνωρίζεις;». Σκεφτείτε αυτά τα δύο ερωτήματα να σας επαναλαμβάνονται εμμονικά σαν τη σκηνή ανάκρισης του Joaquín Phoenix από τον Philip Seymour Hoffman στο «The Master». Έως ότου είστε έτοιμοι να δώσετε όχι μια απλή απάντηση, αλλά μια αληθινή απάντηση, αυτή που πιστεύετε πραγματικά.

Μπαίνοντας στην αίθουσα του Skrow για την παράσταση «Η ιστορία της αυτοθυσίας» θα βρείτε τον Βασίλη Μαυρογεωργίου να σας περιμένει για να σας απευθύνει αυτά τα δύο ερωτήματα. Ίσως κάποιοι το βρουν άσκοπο και να περιμένουν να αρχίσει η παράσταση, στην ουσία όμως έχει ήδη ξεκινήσει. Γιατί μπορεί (ότ)αν έρθει η σειρά σου να απαντήσεις να ξεστομίσεις ό,τι σου έρθει πρώτα στο μυαλό ή να καταφύγεις σε μια χιουμοριστική επιλογή, αλλά όσο οι ερωτήσεις επαναλαμβάνονται και απαντούν και άλλοι, τόσο επεξεργάζεσαι και εσύ ο ίδιος τις απαντήσεις σου ώστε όταν θα ξεκινήσει και τυπικά η παράσταση να έχεις ήδη μια αποκρυσταλλωμένη γνώμη για το ποιος είναι ο αγαπημένος σου ήρωας και ποιος είναι ο μεγαλύτερος δειλός που ξέρεις. Και το ερώτημα που τίθεται είναι το εξής: υπάρχει άραγε κάποια ταύτιση αυτών των δύο ατόμων με τους χαρακτήρες που αφορούν την παράσταση; Και όχι απαραίτητα σε ακριβές επίπεδο ονόματος, αλλά γενικότερα στις έννοιες του ηρωισμού και της δειλίας όπως τις ορίζεις εσύ ο ίδιος.

Το σκηνικό αποτελείται από πέντε ξαπλώστρες που περιμένουν την Ζαν Ντ'Αρκ, την Μαρί Κιουρί, τον Σωκράτη, τον Ιησού, τον Αθανάσιο Διάκο, τον Τσε Γκεβάρα, τον Άμλετ, τον... Λεονάρντο Ντι Κάπριο του «Τιτανικού» και άλλους γνωστούς ατόχειρες της ιστορίας ή της μυθοπλασίας. Είναι σαν όλοι αυτοί να βρίσκονται σε ένα είδος Καθατηριού και να συζητούν για όλα τους οδήγησαν εκεί, δίχως να έχουν μετανιώσει για τις πράξεις και τα πιστεύω τους και ας τους στοίχισαν την ίδια τη ζωή. Δίπλα σε όλους αυτούς θα βρούμε και κάποιους οι οποίοι δεν είναι τόσο γνωστοί στο ευρύ κοινό (αν και θα έπρεπε), όπως ο Αλεξέι Ανανένκο, ο οποίος έσωσε την Ευρώπη βουτώντας στα ραδιενεργά νερά του Τσερνόμπιλ για να αποτρέψει δεύτερη έκρηξη του αντιδραστήρα ή και αμφιλεγόμενες προσωπικότητες, όπως οι καμικάζι αυτοκτονίας της Ιαπωνίας στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Το κοινό όλων αυτών είναι ότι έδωσαν τη ζωή τους για κάτι που οι ίδιοι πίστευαν ότι ήταν το γενικό καλό.

Ως θέμα είναι σίγουρα ευφάνταστο, είναι όμως και αρκετά λεπτό γιατί πρέπει να ενώσεις όλες τις ιστορίες κάτω από τη σκέπη ενός κεντρικού θέματος ενώ παράλληλα θα σεβαστείς τη μνήμη των αυτόχειρων. Και η ιδέα των Βασίλη Μαυρογεωργίου, Μαρίας Φιλίνη και Κατερίνας Μαυρογεωργή αποδίδεται περίφημα με σύγχρονο και πανέξυπνο τρόπο, με την αφήγηση να «σπάει» ανάμεσα στις συζητήσεις της ξαπλώστρας και σε ιστορικά αποσπάσματα τα οποία λειτουργούν εν είδει ενός τζούκμποξ που ταξιδεύει στο χωροχρόνο, με τους ηθοποιούς να προλογίζουν με την ατάκα «φοβερό κομμάτι» που κάθε φορά αποκτά και διαφορετική διάσταση. Είναι μια τεχνική που καταφέρνει να σου κεντρίσει το ενδιαφέρον για να δώσεις βάση στα λεγόμενα. Και παρά το βάρος τους και πόσο μπορεί σε σημεία να σου διαλύουν την ψυχολογία, ποτέ δε σε βαραίνουν και θα μπορούσες εύκολα να τα παρακολουθήσεις ξανά όλα από την αρχή. Το σημαντικότερο μέρος της αμεσότητας της παράστασης οφείλεται στους ηθοποιούς (Βασίλης Μαυρογεωργίου, Μαρία Φιλίνη, Σεραφείμ Ράδης, Δανάη Επιθυμιάδη, Έλια Ζαχαριουδάκη και Κατερίνα Μαυρογεωργή που... έλειπε από το rotation τη μέρα που είδαμε την παράσταση). Βοηθάει τα μέγιστα το ότι ερμηνεύουν ένα έργο που έχουν επιμεληθεί οι ίδιοι και γνωρίζουν όλες τις αναφορές του στην ιστορία και την ποπ κουλτούρα, ξέρουν μέχρι που μπορούν να τραβήξουν την κάθε διαδρομή και πάνω απ' όλα έχουν σαφή αίσθηση του χιούμορ και δε χρειάζεται να καταφύγουν σε βωμολοχίες για να σε κάνουν να γελάσεις. Είναι μια νέα ομάδα που διαθέτει δικό της φρέσκο όραμα και εδώ καταθέτει για άλλη μια φορά τα διαπιστευτήριά της, αμέσως μετά την πρωτοπόρα «Μπετονένια παραλία».

Στην αρχή της παράστασης ο Μαυρογεωργίου μας υπενθυμίζει τη θνητή μας φύση και ότι όλοι κάποια μέρα... θα πεθάνουμε, μια συνειδητοποίηση που αν και προφανής, αντιτίθεται στις προσταγές του σύγχρονου δυτικού πολιτισμού, ο οποίος θέλει την αυτοθυσία μια ρομαντική έννοια ρουτίνας με λείες γωνίες. Αυτό αποδίδεται εύστοχα στην πιο ξεκαρδιστική στιγμή της παράστασης. Η επαναφορά στην πραγματικότητα είναι ωστόσο σημαντική για να παρακολουθήσεις την παράσταση. Και μη νομίζετε ότι σας περιμένει κάτι αυταρχικά διδακτικό ή ξύλινο. Απεναντίας. «Η ιστορία της αυτοθυσίας» αφήνει μια γλυκιά και ευχάριστη νότα, δοξάζοντας εν τέλει την ίδια τη ζωή. Ο θρυλικός προπονητής κολεγιακού μπάσκετ και σχολιαστής αθλητικών μεταδόσεων Jim Valvano είχε ορίσει την ιδανική μέρα ως αυτή που θα γελάσεις, θα σκεφτείς και θα δακρύσεις. Η παράσταση του θεάτρου Skrow πετυχαίνει να πραγματοποιήσει και τα τρία και ανάμεσα στους ήχους του «My Way» και του «Il Mondo» σε πείθει ότι έχει βρει το νόημα.

Πηγή: <http://www.clickatlife.gr/theatro/story/48472>

Βασίλης Μαυρογεωργίου

Συνέντευξη στην Έρρικα Ρούσσου με την ευκαιρία του έργου «Η ιστορία της αυτοθυσίας»

Οι αντλήρωες του Βασίλη Μαυρογεωργίου

Αν η συνέντευξη αυτή δεν συμπεριλάμβανε έναν από τους πιο χαρισματικούς Έλληνες εκπροσώπους του σουρεαλισμού, θα ξεκινούσα το κείμενο κάπως έτσι: Σε ένα ήσυχο καφέ στο Παγκράτι, απέναντι από το Skrow Theater, συνάντησα το σκηνοθέτη, σεναριογράφο, ηθοποιό, δάσκαλο υποκριτικής και προσφάτως επιχειρηματία Βασίλη Μαυρογεωργίου. Θα προσέθετα, μάλιστα, ότι πρόκειται για το δημιουργό θεατρικών επιτυχιών όπως η «Κατσαρίδα» και η «Μπετονένια Παραλία», τον απόφοιτο και δάσκαλο της δραματικής σχολής της Νέλλης Καρρά και τον ιδιοκτήτη του Skrow Theater.

Στο Βασίλη, όμως, δεν αρέσουν οι «ταμπέλες». Οπότε, ίσως είναι καλύτερα να αναφέρω κάποια από τα δεκάδες πράγματα που του αρέσουν. Τα blockbuster. Ο Σέρλοκ Χολμς. Οι κακομοίρηδες. Το γράψιμο στον υπολογιστή (και μόνο). Και -πάνω απ' όλα- οι συζητήσεις. Η δική μας ξεκίνησε με αφορμή την καινούρια του παράσταση, την «Ιστορία της Αυτοθυσίας» που θα ανέβει στο Skrow Theater στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Αθηνών, από τις 30 Ιουνίου ως τις 9 Ιουλίου.

Πώς αποφάσισες να καταπιαστείς με ένα θέμα σαν την αυτοθυσία;

Στο έργο μάς απασχολεί κυρίως η χρήση της αυτοθυσίας. Η εμπορευματοποίησή της. Ο Τσε Γκεβέρα έχει γίνει μπλουζάκι, αφίσα. Σε γενικές γραμμές, όλοι μας πιστεύουμε ότι οι άνθρωποι που έχουν αυτοθυσιαστεί είχαν και ένα ποσοστό τρέλας. Χωρίς να έχω διάθεση να με κυνηγάνε οι παπάδες, αυτή η άποψη συμπεριλαμβάνει ακόμη και το Χριστό. Όσο πιστός και αν είναι κάποιος, μέσα του σκέφτεται ότι «εντάξει, δεν ήταν και κανονικός άνθρωπος. Δεν ήταν σαν και εμάς». Το σύστημα «πουλάει» την αυτοθυσία από την οπτική ότι αυτός που την κάνει δεν είναι και τόσο φυσιολογικός. Ο ένας είναι Θεάνθρωπος, ο άλλος είναι τρελός, ο άλλος τρομοκράτης. Το σύστημα δεν θέλει να θεωρούμε ότι η αυτοθυσία είναι κάτι που μπορούμε όλοι να υποστηρίξουμε. Ούτως ή άλλως, δεν μπορούμε. Στην παράσταση εμένα με απασχολεί εάν ο άνθρωπος που είναι σε θέση να αυτοθυσιαστεί είναι πιο δυνατός από κάποιον άλλο που δεν το μπορεί. Εάν, δηλαδή, αυτός που καταφέρνει να ξεπεράσει τα όρια της ζωής είναι ένα πιο δυνατό όπλο στα χέρια μία τρομοκρατικής οργάνωσης, η στην υπηρεσία ενός απελευθερωτικού αγώνα, ή του Αυτοκράτορα, ή των Καμικάζι.

Και; Καταλήγετε σε κάποια απάντηση;

Χωρίς να θέλουμε να κρίνουμε τις ηθικές αξίες του αυτοθυσιαζόμενου, στην παράσταση καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι με την αυτοθυσία, το άτομο μετατρέπεται σε κάτι πιο ισχυρό. Από την άλλη, είναι εξαιρετικά κρίσιμο να κατανοήσουμε και τους λόγους που τον οδήγησαν σε αυτό το σημείο. Το κάνει για να μείνει στην ιστορία; Για αυτοπροβολή; Επειδή δεν θεωρεί ότι η ζωή έχει κάποια αξία; Από απελπισία; Η αυτοθυσία και η αυτοκτονία έχουν πολύ θαμπά όρια μεταξύ τους. Πολλές αυτοκτονίες έχουν χρησιμοποιηθεί σαν αυτοθυσίες. Μας έχει απασχολήσει πολύ το τι σκέφτεται ένας άνθρωπος πριν το κάνει. Υπάρχουν πολύ συνειδητές αυτοθυσίες.

Κάνεις ένα έργο για σένα ή ως «κοινωνική προσφορά»;

Διάβασα ένα ρητό που με τάραξε πολύ. Έλεγε ότι «Οτιδήποτε κάνουμε για τον εαυτό μας, πεθαίνει μαζί μας. Οτιδήποτε κάνουμε για τους άλλους, μένει για πάντα ζωντανό». Εκεί άρχισα να σκέφτομαι ότι θέλω να κάνω πράγματα για τους άλλους, ώστε να μείνουν στην ιστορία. Από την άλλη, όμως, και πάλι για τον εαυτό μου δε θα το κάνω; Είναι ένας πολύ περίεργος κύκλος. Πώς μπορεί κάποιος να φτάσει στο σημείο να θέλει πραγματικά να κάνει κάτι για τους άλλους;

Πρακτικά, πάντως, εσύ κάνεις πολλά πράγματα «για τους άλλους». Ηγείσαι μίας παράστασης, ενός μαθήματος, ενός θεάτρου...

Μου βγαίνει εύκολα. Έχω την τάση της καθοδήγησης. Τόσο όταν σκηνοθετώ όσο και όταν διδάσκω, νιώθω ότι υπηρετώ έναν ανώτερο σκοπό. Ότι υπηρετώ το σύνολο. Αν δεις ότι κάποιος παρεκτρέπεται, δεν γίνεσαι αυστηρός μαζί του - του εξηγείς ότι προσβάλλει τους υπόλοιπους. Αυτό μου αρέσει. Είναι, βέβαια, σαν να περιγράφεις με έναν ευγενικό τρόπο τη λαγνεία της εξουσίας

Πώς αποφάσισες να ασχοληθείς με το θέατρο;

Δεν ξέρω. Δεν το αποφάσισα ακριβώς. Δεν είμαι από αυτούς που πάντοτε το ήθελαν - δεν ονειρευόμουν από μικρός να γίνω ηθοποιός ή κάτι τέτοιο.

Να γράφεις;

Το ήθελα, αλλά όχι πολύ συνειδητοποιημένα. Όταν τελείωσα το σχολείο πήγα στη σχολή κόμικ του Ορνεράκη. Εκεί ανακάλυψα πόσο μου άρεσε να φτιάχνω ιστορίες. Στο σχέδιο δεν ήμουν και πολύ καλός, οπότε, κάπως έτσι, πέρασα στο θέατρο. Ήταν και κοντά οι σχολές - ο Ορνεράκης ήταν στην Αριστοτέλους, η Νέλλη Καρρά στη Μιχαήλ Βόδα, είχα και φίλους που ασχολούνταν με το θέατρο. Είχαμε και ένα μάθημα στη σχολή σχεδίου με το ζωγράφο Ηλία Ταμπακέα, ο οποίος μας έκανε δημιουργική γραφή και οργάνωση ιδεών, και κάπως μου άρεσε.

Ξέρεις, ήταν το μάθημα που μιλάγαμε μόνο, χωρίς μολύβια, χωρίς τίποτα. Κάναμε μόνο παρουσιάσεις. Μου άρεσε τόσο πολύ να μιλάω για ιστορίες, που σκέφτηκα να ασχοληθώ με το θέατρο. Θα μπορούσα να γίνω και δικηγόρος, βέβαια...

Κοινός παρονομαστής των έργων σου είναι ο σουρεαλισμός. Από πού προήλθε;

Η αλήθεια είναι ότι τα κόμικ έπαιζαν το ρόλο τους σε αυτό. Γενικότερα, όμως, πάντα με τράβαν οι σουρεαλιστές. Ο Μπουνιούελ είναι ο αγαπημένος μου. Τον Νταλί τον λατρεύω. Για κάποιο λόγο, έχω κολλήσει σε μία προηγούμενη εποχή. Έχω μία σύγχρονη αντίληψη σουρεαλισμού που δεν είναι τόσο ακραία, αλλά στρατευμένη. Για παράδειγμα, έφτιαξα τη μελλοντική πόλη της «Μπετονένιας Παραλίας», έχοντας «τραβήξει από τα μαλλιά» πράγματα που θέλω από το σήμερα. Δεν είναι ωραίο να κάνεις κάτι παρατραβηγμένο, αλλά δεν είναι άσχημο αν είναι παραλλαγμένο στην κατεύθυνση που το θες.

Αναλαμβάνοντας τη διεύθυνση του Skrow Theater κάνεις το πρώτο σου επιχειρηματικό βήμα. Πώς σου φαίνεται;

Εντάξει, είμαστε ομάδα και αυτό κάνει τα πράγματα καλύτερα. Μου φαίνεται πάρα πολύ ωραίο. Έχει το θετικό ότι δεν έχεις κανέναν πάνω από το κεφάλι σου, αλλά έχεις μεγαλύτερες ευθύνες.

Βρέθηκες, πάντως, στην άλλη πλευρά του θεάτρου. Τη λιγότερη δημιουργική. Εκείνη που μεταφράζεται σε χρήματα.

Ναι, αλλά όπου κι αν έχω δουλέψει στο παρελθόν υπήρχε και μία οικονομική διαχείριση. Αν εξαιρέσεις το ξεκίνημά μου στο «Θέατρο του Νέου Κόσμου» και στο Εθνικό, που ήταν κάπως πιο αθώα τα πράγματα, σε όλες τις δουλειές έπρεπε να ασχολούμαστε και με τα οικονομικά. Να έχουμε στο μυαλό μας το μπάτζετ.

Εδώ, ωστόσο, υπάρχει μία καινούρια συνθήκη. Είσαι υπεύθυνος για το θέατρο και όχι για μία παράσταση.

Ισχύει. Από το καθάρισμα μέχρι το πρόγραμμα του θεάτρου, υπεύθυνοι είμαστε εμείς. Έχουμε φτιάξει όμως, ένα χώρο που μπορούμε να τον διαχειριστούμε όπως εμείς θέλουμε. Ναι μεν έχουμε περισσότερο άγχος, αλλά έχουμε και τη δυνατότητα να παρουσιάσουμε κάτι που μας αρέσει. Γενικά, προσπαθούμε να παίρνουμε πολύ χρόνο για κάθε παράσταση, εφόσον αυτή πληροί τις δικές μας προϋποθέσεις. Την ανεβάζουμε για όσο διάστημα έχουμε αποφασίσει να την ανεβάσουμε, χωρίς να μας επηρεάζουν οι συνθήκες (αν κόβει ή όχι εισιτήρια). Επιδιώκουμε να επιβάλλουμε τους δικούς μας όρους στο χώρο και να μην επηρεαζόμαστε από εξωγενείς παράγοντες. Εάν μία παράσταση την πιστεύουμε, δεν θα την κατεβάσουμε πριν την ώρα της επειδή δεν κόβει εισιτήρια. Θα βρούμε τρόπους ώστε το θέατρο να συντηρηθεί από σεμινάρια ή άλλες παραστάσεις. Αυτό δεν ισχύει μόνο για τις δικές μας παραστάσεις, αλλά και για των υπόλοιπων. Έχουμε αποφασίσει ότι θα στηρίζουμε και τις συμπαραγωγές μας. Σε βάθος χρόνου, θεωρώ ότι αυτή η λογική είναι και πιο κερδοφόρα.

Πότε «πιστεύεις» μία παράσταση;

Όταν λέω ότι την πιστεύουμε εννοώ ότι κάπως την έχουμε αγαπήσει. Μεταξύ μας, καταλαβαίνεις πότε έχεις δουλέψει ή όχι. Υπάρχουν παραστάσεις που έχεις δώσει το 10%, τις έχεις πασαλείψει και λες «άντε τώρα, πάμε να τις κάνουμε». Αυτό που ουσιαστικά σε κάνει να πιστεύεις μία παράσταση είναι τα αισθήματα αγάπης που νιώθεις για αυτήν.

Μπορεί μια παράσταση να έχει λιγότερες αρετές από μία άλλη, ωστόσο, αν οι συντελεστές της την πιστεύουν θα πάει καλύτερα. Ο κόσμος βλέπει τη σιγουριά πάνω στη σκηνή. Η ενέργεια παίζει μεγάλο ρόλο.

Βλέπεις ότι κάποιος συνεργάτης ή μαθητής σου, δεν «το έχει». Πώς το διαχειρίζεσαι;

Δύσκολα. Πολύ δύσκολα. Αρχικά, δυσκολεύομαι πολύ να πάρω αποφάσεις. Σε μία τέτοια περίπτωση, αντιμετωπίζω το εξής δίλημμα: Κατά πόσο διαθέτω τόσο ορθή αντίληψη ώστε να αποφανθώ εάν ένας άνθρωπος το έχει ή όχι. Μπορεί, ας πούμε, να μην του βγαίνει τώρα, αλλά σε πέντε χρόνια να τα καταφέρει. Πώς μπορείς να αλλάξεις το δρόμο ενός ανθρώπου; Στην πραγματικότητα, το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να τον καθοδηγήσεις και να τον συμβουλέψεις. Είχα μαθητή που δεν ήταν συναισθηματικά έτοιμος να ασχοληθεί με το θέατρο. Καθετί που έκανε, του δημιουργούσε μία έκρηξη. Οπότε τον συμβούλεψα να λύσει πρώτα τα θέματά του.

Για πολλούς το θέατρο είναι μία μορφή ψυχανάλυσης...

Δεν είναι. Διαφωνώ. Νομίζω ότι το μοναδικό είδος ψυχανάλυσης, είναι η ίδια η ψυχανάλυση. Οποδήποτε αλλού βρεθείς επιδιώκοντας να βρεις μία άλλη μορφή της, τότε δημιουργείς προβλήματα.

Ως σκηνοθέτης θεωρείς ότι έχεις εμμονές;

Μου αρέσει πολύ ο βωβός κινηματογράφος και η εξέλιξη του στο σήμερα. Θα μπορούσε κανείς να πει ότι είναι ένα είδος σύγχρονης performance. Μου αρέσει λοιπόν, στις παραστάσεις, να υπάρχει ένα στοιχείο κλόουν. Όλο αυτό που έβλεπες τον Chaplin να παλεύει με κάτι, μου άρεσε πάρα πολύ. Είναι το δράμα του ήρωα. Ακόμη και αν αυτό έχει να κάνει με ένα ρούχο που προσπαθεί να βάλει.

Οι ήρωες σου είναι συνήθως αντιήρωες. Δίνεις την εντύπωση ότι δεν θέλεις το κοινό να τους θαυμάζει, αλλά να τους συμπονεί.

Οι ήρωες μου είναι και θα παραμείνουν μόνο αντιήρωες. Στην «Μπετονένια Παραλία» πρωταγωνιστεί ένας κακομοίρης. Το ίδιο και στην «Τεράστια Έκρηξη». Μου αρέσουν οι κακομοίρηδες.

Οι ήρωες, συνήθως, είναι τα alter ego ή ο καθρέφτης του δημιουργού τους. Στη δική σου περίπτωση τι ισχύει;

Μάλλον είμαι και εγώ κακομοίρης. Η έμπνευσή μου ποικίλλει, πάντως. Την «Μπετονένια Παραλία», για παράδειγμα, την εμπνεύστηκα από κάτι όνειρα που έβλεπα για μία μελλοντική πόλη. Το γιατί καταλήγω συνέχεια στους κακομοίρηδες, πρέπει να κάνω ψυχανάλυση για να στο απαντήσω. Μου αρέσουν οι αδύναμες προσωπικότητες που κατά κάποιον τρόπο έχουν το θάρρος να έρθουν αντιμέτωπες με τον εαυτό τους. Ο κόσμος δεν έχει αλλάξει. Τα νήματα της Ιστορίας δεν τα κινεί η δύναμη. Υπάρχει ένα στοιχείο αυτοσαρκασμού. Αν βάλεις δίπλα δίπλα το Ναπολέοντα, τον Χίτλερ και τον Λίνκολν, θα έχεις μία παράσταση με κλόουν. Ο ένας ήταν σαν να στέκεται πάνω σε ξυλοπόδαρα, ο άλλος ήταν σαν το Σατανά.

Οι άνθρωποι που αγαπούν τους αντιήρωες έχουν προσωπικούς ήρωες;

Εγώ έχω τον Σέρλοκ Χολμς. Είναι ο αγαπημένος μου.

<http://gr.askmen.com/sunenteukse/1095660/article/no-more-heroes>

Προηγούμενες παραστάσεις του έργου

Η παράσταση παρουσιάστηκε για πρώτη φορά από τις 16 Φεβρουαρίου έως 13 Απριλίου 2014 στο SKROW THEATER

Παρουσιάστηκε επίσης στα πλαίσια του Φεστιβάλ Αθηνών και Επιδαύρου του 2014, από 30 Ιουνίου έως 9 Ιουλίου 2014.

Στη συνέχεια παρουσιάστηκε πάλι στο Skrow Theater την περίοδο 2014-2015, με έναρξη την 13^η Δεκεμβρίου 2014

Σκηνοθεσία: Βασίλης Μαυρογεωργίου, Μαρία Φιλίνη, Κατερίνα Μαυρογεώργη

Σκηνικά – Κοστούμια: Κωνσταντίνος Ζαμάνης

Φωτισμοί: Στέλλα Κάλτσου

Video Art: Κώστας Αρβανίτης

Φωτογραφίες: Αλίνα Λέφα

Βοηθός Σκηνοθέτη: Λιάνα Μεσάικου

Ερμήνευσαν:

Κατερίνα Μαυρογεώργη, Βασίλης Μαυρογεωργίου, Μαρία Φιλίνη, Σεραφείμ Ράδης, Δανάη Επιθυμιάδη, Έλια Ζαχαριουδάκη

Βασίλης Μαυρογεωργίου και Μαρία Φιλίνη

Η ιστορία της Αυτοθυσίας Βασίλη Μαυρογεωργίου

**Σκηνοθεσία/Σκηνογραφία/
Φωτισμοί:**
Τάσος Νυχάς

Videoart-Ηχητικά:
Nyx Clips
<http://www.nyx-clips.com/>

Αφίσα: Αναΐς Νικολιάν

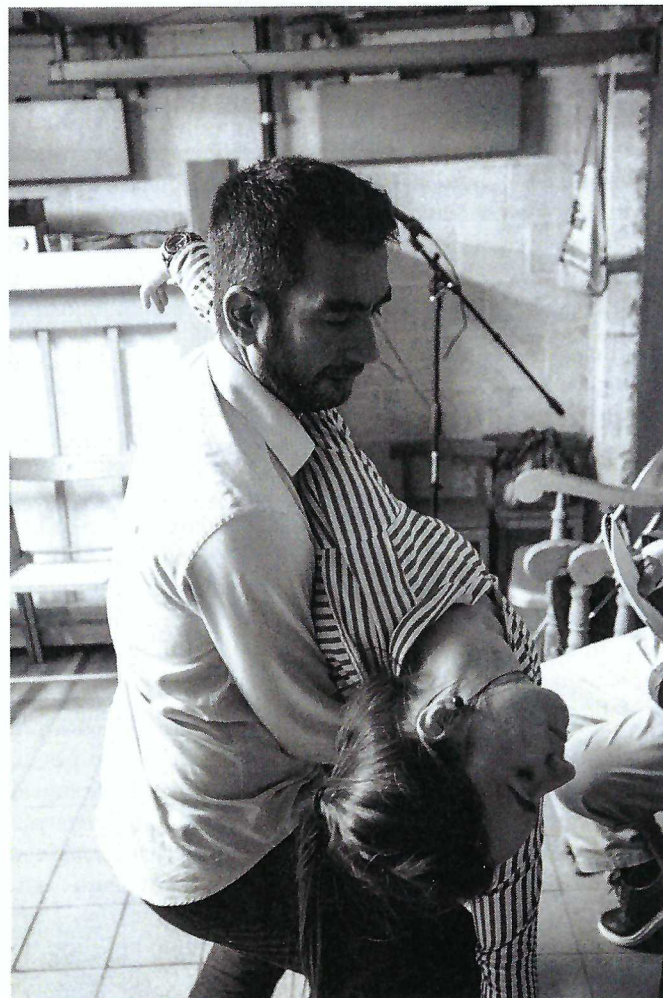
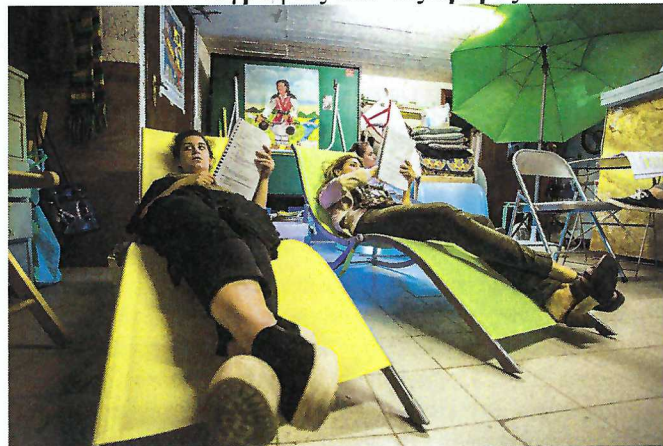
Παίζουν
(με αλφαβητική σειρά)

Γιάννης Αμπαζής
Αργύρης Αντωνακόπουλος
Έλενα Αντωνακοπούλου
Άννα Κωνσταντάτου
Αναΐς Νικολιάν
Νικολέττα Σακαλίδου

Ευχαριστίες

Ευχαριστούμε τον πολυχώρο «ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ» και το
«Newsville» για τη βοήθεια στην προώθηση της
παράστασης.

Φωτογραφίες από τις πρόβες

Συνέντευξη του Βασίλη Μαυρογεωργίου, της
Κ.Μαυρογεώργη και της Μ.Φιλίνη στην Αλίκη
Κοσσυφολόγου, 25/11/2014 για το έργο «Η ιστορία της
αυτοθυσίας»

**«Η ιστορία της αυτοθυσίας»: Μαύρο χιούμορ και
‘παιχνίδια’ ιστορίας**

Η παράσταση *Η ιστορία της Αυτοθυσίας*, των Βασίλη Μαυρογεωργίου, Μαρίας Φιλίνη και Κατερίνας Μαυρογεώργη, παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Αθηνών 2014 στις 30 Ιουνίου και από 1 μέχρι 9 Ιουλίου 2014. Πρόκειται για ένα εγχείρημα που έχει τις καταβολές του στο είδος του θεάτρου-ντοκουμέντο. Έχοντας κάνει μια εκτενή ιστορική έρευνα, οι συγγραφείς επαναφέρουν μέσα από την σκηνική αφήγηση την προσωπική ιστορία εμβληματικών φιγούρων του 20^{ου} και όχι μόνο αιώνα. Μέσα στα 80 λεπτά διάρκειας της παράστασης φωτίζεται η ατομική εμπειρία, όπως είναι δεμένη άρρηκτα με την κοινή μοίρα, όπως αυτή με τη σειρά της ορίζεται μέσα στο πλαίσιο των κρίσιμων πολιτικών και κοινωνικών εξελίξεων. Η παράσταση θα κάνει πρεμιέρα στις 13 Δεκεμβρίου στο Scrow Theater, Αρχελάου 5 στο Παγκράτι. Οι τρεις δημιουργοί της μας παραχώρησαν μια πολύ ενδιαφέρουσα συνέντευξη.

Θα θέλατε να μας κατατοπίσετε αναφορικά με το θέατρο-ντοκουμέντο, τόσο σε ό,τι αφορά την καταγωγή του είδους όσο και σε σχέση με τις διαφοροποίησή από το μυθοπλαστικό θέατρο;

ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΑΥΡΟΓΕΩΡΓΙΟΥ: Το θέατρο-ντοκουμέντο αποτελεί ένα ιδιαίτερο είδος του πολιτικού θεάτρου. Όπως το πολιτικό θέατρο, καταπιάνεται με ζητήματα πολιτικά και κοινωνικά (επίκαιρα ή και του παρελθόντος) και έχει ως στόχο την διαφώτιση και την συνειδητοποίηση. Σε αντίθεση όμως με το μυθοπλαστικό θέατρο, στην ενασχόλησή του με αυτά τα ζητήματα πληροφορείται από αυθεντικές μαρτυρίες και ιστορικά τεκμηριωμένο υλικό τα οποία και χρησιμοποιεί στη βάση του θεατρικού κειμένου τοποθετώντας την μυθοπλασία σε δεύτερη μοίρα.

Το είδος αυτό πρωτοεμφανίστηκε στη Γερμανία τη δεκαετία του '20 με τον Έρβιν Πισκατόρ. Ο Πισκατόρ εισήγαγε την τεχνική του ρεπορτάζ στο πολιτικό θέατρο χρησιμοποιώντας κείμενα από εφημερίδες, ιστορικά ντοκουμέντα και μανιφέστα για να θίξει προβλήματα της εποχής του. Στην συνέχεια, και μετά το πέρας του Β παγκοσμίου πολέμου, το θέατρο-ντοκουμέντο επανεμφανίζεται στη Γερμανία της δεκαετίας του '60 για να διαπραγματευτεί προβληματισμούς της τότε εποχής με κυρίαρχο παράδειγμα αυτό του πρόσφατου ναζιστικού παρελθόντος. Με κύριους εκπροσώπους τους Πέτερ Βάις, Ρόλφ Χοχουτ και Εντσενσμπεργκερ, το είδος του θεάτρου-ντοκουμέντο εξελίσσεται και μαζί του και ο προβληματισμός για τον ορισμό του καθώς και για την αντίθεση μεταξύ αυθεντικότητας και αισθητικής επεξεργασίας του αυθεντικού υλικού.

Η Ιστορία της Αυτοθυσίας είναι μια παράσταση που ακουμπάει στο είδος του θεάτρου-ντοκουμέντο. Χρησιμοποιεί μεταξύ άλλων μυθοπλαστικών στοιχείων και ιστορικά πρόσωπα και τις ιστορίες τους σε μια προσπάθεια να θέσει έναν προβληματισμό γύρω από την έννοια της αυτοθυσίας και την επικαιρότητά της στο σήμερα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΑΥΡΟΓΕΩΡΓΗ: Το θέατρο-ντοκουμέντο έχει άμεση σχέση με την Ιστορία και τα γεγονότα που σηματοδοτούν τις γενιές στη ροή του χρόνου. Κατανοώ την ανάγκη να τροφοδοτηθεί η αναπαραστατική τέχνη του θεάτρου με τέτοιου είδους υλικό. Στη μυθοπλασία, παρακολουθείς έναν ήρωα, μια ιστορία και είτε ταυτίζεσαι μαζί του είτε όχι. Στο θέατρο-ντοκουμέντο νομίζω ότι τόσο ο ερμηνευτής όσο και ο αποδέκτης της παράστασης είναι πιο «γυμνοί». Επικοινωνούν μέσω της αλήθειας και της ερμηνείας της γιατί τα πράγματα που ειπώνονται έχουν συμβεί, υπάρχουν τα πρόσωπα και οι καταστάσεις. Αυτό είναι νομίζω ανατριχιαστικό. Με την καλή έννοια. Σε κινητοποιεί.

Πείτε μας για την μέθοδο που ακολουθήσατε κατά τη συγγραφή του κειμένου και στη συνέχεια κατά την προετοιμασία της παράστασης;

Κ.Μ.: Συλλέξαμε έναν τεράστιο όγκο υλικού. Βιβλία, διαδίκτυο, φωτογραφίες, βίντεο, όλα ήταν εκεί. Από εκεί και μετά ξεκίνησε η προσωπική καταγραφή και κατάθεση του καθένα όσον αφορά το θέμα. Δεν ακούσε μόνο να φέρνουμε στην πρόβα την αγαπημένη μας ιστορία αυτοθυσίας, έπρεπε να εκτεθούμε και βαθύτερα, στον τρόπο με τον οποίο την αποδίδουμε, την μοιραζόμαστε με την υπόλοιπη ομάδα. Έτσι σιγά σιγά ξεχώρισαν οι ιστορίες ή τα πρόσωπα που μας άγγιξαν περισσότερο καθώς και η αναπαραστική τους δομή.

ΜΑΡΙΑ ΦΙΛΙΝΗ: Ο τρόπος που δουλέψαμε για αυτή την παράσταση είχε κάποια στάδια, σε πρώτη φάση μας απασχόλησε η έννοια της αυτοθυσίας, ξεκινήσαμε από τον ορισμό της λέξης αρχικά και μετά ο καθένας βρήκε τον δικό του προσωπικό ορισμό και με βάση αυτόν αρχίσαμε να φέρνουμε στις συναντήσεις μας υλικά, βιβλία, ταινίες, προσωπικές ιστορίες, ιστορικά πρόσωπα, τραγούδια, σύμβολα, μιλήσαμε με άλλους ανθρώπους, είδαμε φωτογραφίες, φάγαμε, κάναμε βόλτες, διαφωνήσαμε, συγκινηθήκαμε, γελάσαμε πολύ, περάσαμε άσκοπες ώρες μέχρι που κάποια στιγμή είπαμε ότι πρέπει να δώσουμε μια μορφή σε όλο αυτό το υλικό που είχαμε μαζέψει. Βρήκαμε λοιπόν τρόπους αναπαράστασης που θα μπορούσαν να παγιεύσουν όλα τα στοιχεία που είχαμε και σιγά σιγά φτιάχτηκε η παράσταση με την μορφή που έχει τώρα.

Β.Μ.: Ξεκινήσαμε κάνοντας μια εκτενή έρευνα γύρω από πρόσωπα, πραγματικά ή μυθοπλαστικά, και ιστορίες αυτοθυσίας που προσωπικά μας συγκινούσαν και μας κινούσαν το ενδιαφέρον. Μέσα από αυτή τη διαδικασία προσπαθήσαμε να κατανοήσουμε τους λόγους και τα κίνητρα που σε κάθε περίπτωση οδηγούσαν το εκάστοτε πρόσωπο στην πράξη της αυτοθυσίας, διαπιστώνοντας σε πολλές περιπτώσεις πως τα όρια μεταξύ αυτοθυσίας και αυτοκτονίας είναι πολύ συγκεχυμένα. Στην συνέχεια επιχειρήσαμε να ανασυνθέσουμε με θεατρικό τρόπο και μέσα από αυτοσχεδιασμούς όσα ανακαλύψαμε και να τα δέσουμε μεταξύ τους με μια ενιαία αισθητική. Δυστυχώς υπήρξαν και πολλά πρόσωπα και ιστορίες που αν και μας απασχόλησαν αναγκαστήκαμε να τα αφήσουμε απ'έξω από την τελική παράσταση λόγω σκηνικής οικονομίας.

Πώς καταφέρατε να αποφύγετε να έχει ένα διδακτικό χαρακτήρα η αφήγηση σας;

Κ.Μ.: Με την προσωπική εμπλοκή και το χιούμορ. Το ένα σε φέρνει πολύ κοντά με το θέμα, το δεύτερο δημιουργεί μια υγιή απόσταση ανάμεσά σας. Έτσι μπορείς να μιλήσεις για αυτό που σε καίει και η φωνή σου να φτάσει ως εκεί που πρέπει, ως εκεί που θέλεις.

Β.Μ.: Σκοπός της παράστασης όπως ανέφερα και παραπάνω ήταν να θέσουμε έναν προβληματισμό σε σχέση με την έννοια της αυτοθυσίας και όχι να ηθικολογήσουμε σε σχέση με την υποχρέωση ή μη του ατόμου να θυσιάζεται για έναν σκοπό. Αλλωστε δεν ήταν λίγες οι φορές που και εμείς οι ίδιοι προβληματιστήκαμε αναφορικά με το κατά πόσο και σε ποιες περιπτώσεις η πράξη της αυτοθυσίας για έναν ανώτερο σκοπό είναι μια διαυγής ατομική πράξη προερχόμενη από ελεύθερη βούληση και σκέψη και τότε προϊόν πλύσης εγκεφάλου ή αναγκαιότητας όπως για παράδειγμα στο παράδειγμα των πιλότων καμικάζι της Ιαπωνίας του Β παγκοσμίου πολέμου. Νομίζω ότι εν τέλει αποφύγαμε την παγίδα του διδακτισμού γιατί πρώτα και κύρια προσπαθήσαμε να παρουσιάσουμε τις ιστορίες των προσώπων και τα συναισθήματα που μας ενέπνευσαν, μαζί με τα ερωτήματα που μας γενήθηκαν μέσα από την ενασχόλησή μας με την έννοια της αυτοθυσίας. Εν ολίγοις, δεν προσπαθήσαμε να δώσουμε απαντήσεις, αλλά πρώτα και κύρια θελήσαμε να θέσουμε ερωτήματα.

Μ.Φ.: Νομίζω ότι αυτό έγινε γιατί δεν προσπαθήσαμε να δώσουμε απαντήσεις πάνω στο θέμα, να πούμε δηλαδή τι είναι αυτοθυσία και τι δεν είναι. Απλά αναρωτηθήκαμε τι είναι αυτοθυσία; ποιοι άνθρωποι την πλησίασαν; γιατί την πλησίασαν; πώς να ένιωσαν όταν το έκαναν; τότε το έκαναν; η αυτοθυσία είναι ένστικτο; πώς να είναι το να υπάρχει κάτι για το οποίο θα έδινες τη ζωή σου; υπάρχει κάτι για το οποίο θα έδινες τη ζωή σου; Πολλές ερωτήσεις, αυτό κάναμε. Οι ερωτήσεις δεν μπορούν να είναι διδακτικές

Αντιστικτικά προς τη νεοφιλελεύθερη αντίληψη περί τέλους της ιστορίας, επιλέξατε να επανεφεύρετε μορφές για την αφήγηση της συλλογικής μνήμης με βλέμμα στο μέλλον. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο ποιο είναι κατά τη γνώμη σας το κύριο στοιχείο που συνέχει μεταξύ τους τους κοινωνικούς αγώνες;

Κ.Μ.: Η αίσθηση του επείγοντος, ότι τα πράγματα γίνονται τώρα, αυτή τη στιγμή και ότι υπάρχει μια τεράστια ευθύνη πάνω μας, σε εμάς που καταστρέφουμε το παρόν, γιατί αυτός ο χρόνος δεν είναι δικός μας. Είναι δανεικός. Ανήκει σε όλη την ανθρωπότητα, στις επόμενες γενιές και στις κοινωνίες τους. Όταν λοιπόν ένας άνθρωπος νιώθει ότι «αν δεν το κάνω εγώ τώρα δεν θα το κάνουν κανείς άλλος ποτέ», τότε μιλάμε για μια σκέψη που ξεπερνά το «εγώ», κι αυτό είναι πολύτιμο. Και γίνεται όλο και πιο σπάνιο. Έχω την αίσθηση ότι ο σημερινός τρόπος ζωής, σαν να προσπαθεί να μας το ξεμάθει αυτό. Να το ξεχάσουμε.

Μ.Φ.: Αναρωτηθήκαμε για αυτό πολύ, δεν καταλήξαμε σε μια απάντηση θυμάμαι όμως όλες τις απαντήσεις τις οποίες δώσαμε! Είναι μια σειρά από έννοιες, Πίστη, Ελπίδα, Ανθρωπισμός, Ορμή, Πάθος.

Πόσο κρίσιμη ήταν η συλλογική δουλειά για την επιτυχία του εγχειρήματος αυτού;

Κ.Μ.: Απαραίτητη ήταν. Συνήθως έτσι δουλεύουμε βέβαια, αλλά αυτή τη φορά ήταν πιο συνειδητοποιημένο. Δεν γινόταν αυτή η παράσταση να φτιαχτεί αλλιώς, θα ήταν ένα ψέμα.

Β.Μ.: Στην Ιστορία της Αυτοθυσίας όλοι μας, σκηνοθέτες και ηθοποιοί, συμμετείχαμε στην έρευνα και βάλαμε κι από ένα λιθαράκι στην δημιουργία των κειμένων που χρησιμοποιήθηκαν και μπορούμε να πούμε με περηφάνεια και σιγουριά πως πρόκειται για ένα συλλογικό καλλιτεχνικό προϊόν. Η Ιστορία της Αυτοθυσίας είναι μόνο ένα δείγμα όσων θέλουμε να κάνουμε στο Skrow. Το εγχείρημα της ενασχόλησης γενικά με το θέατρο επαγγελματικά είναι μια τεράστια πρόκληση σήμερα και η συλλογική δουλειά φαίνεται να είναι μονόδρομος. Για εμάς όμως δεν είναι απλώς αναγκαιότητα αλλά και ζητούμενο. Η συλλογική δουλειά είναι για την ομάδα μας και το Skrow theater τρόπος ύπαρξης. Είναι για μας ο τρόπος να ζήσουμε κάνοντας αυτό που αγαπάμε και να προστατεύσουμε το θέατρο που αγαπάμε από τον ευτελισμό που επιβάλλει η εποχή της κρίσης.

Μ.Φ.: Ήταν πολύ κρίσιμη γιατί δεν έχουμε άλλο τρόπο να δουλεύουμε όλα αυτά τα χρόνια. Είναι ο τρόπος μας να δημιουργούμε, εξελίσσεται και μεγαλώνει μαζί μας και είναι φοβερά δύσκολος και βαθιά παρηγορητικός ταυτόχρονα. Όπως όλες οι ισότιμες ανθρώπινες σχέσεις.

<http://rednotebook.gr/2014/11/istoria-afethusias/>

Το εσωτερικό του Θεάτρου Skrow

Το θέατρο-ντοκουμέντο

Με τον όρο «θέατρο-ντοκουμέντο» -Documentary Theater- εννοούμε εκείνο που «..δημιουργείται από υλικό αρχείου: συνεντεύξεις, έγγραφα, ακροαματικές διαδικασίες, δίσκους, βίντεο, φιλμ, φωτογραφίες κ.λπ.». Έτσι, το θέατρο-ντοκουμέντο όχι μόνο βασίζεται σε πτυχές της ιστορίας αλλά και τις απεικονίζει, όπως τουλάχιστον έχει καταγραφεί στο ιστορικό αρχείο (Carol Martin, καθηγήτρια του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης).

Σύμφωνα με ορισμένους μελετητές το θέατρο-ντοκουμέντο είναι σύγχρονη μορφή θεάτρου που έχει τις ρίζες της στη Ρωσία του 1920. Μετά την επανάσταση του 1917, εμφανίστηκε η «ομιλούσα εφημερίδα» για να καλύψει την ενημέρωση/προπαγάνδα της νέας εξουσίας. Έτσι δημοσιογράφοι διάβαζαν δυνατά την εφημερίδα του επίσημου οργάνου στο συγκεντρωμένο κοινό που δεν γνώριζε ανάγνωση. Στη συνέχεια η «ομιλούσα» εφημερίδα έγινε «ζωντανή», παρουσιάζοντας στη σκηνή αφίσες, διαγράμματα και πίνακες με στατιστικά στοιχεία αλλά και δραματοποιημένο υλικό με σύντομα σκετς και μουσική. Την ίδια εποχή αναπτύχθηκε το θέατρο «agitprop» (στα Ρώσικα agitprop) από τις λέξεις agitation και propaganda. Αρχικά ο όρος περιελάμβανε και πολλές άλλες καλλιτεχνικές φόρμες, όπως φυλλάδια, εκθέσεις και κινηματογραφικά φιλμ που είχαν σκοπό τη διάδοση του κομμουνισμού, και την προπαγάνδα του Κομμουνιστικού Κόμματος και του Σοβιετικού Κράτους. Το θέατρο «agitprop» επεκτάθηκε στην υπόλοιπη Ευρώπη αλλά και στην Αμερική (κυρίως με την Χάλυ Φλάναγκαν, καθηγήτρια και θεατρική συγγραφέα στο Κολλέγιο Βάσαρ της Ν. Υόρκης), ως έντονα πολιτικοποιημένο θέατρο της αριστεράς. Αντιπροσωπευτικότερος εκπρόσωπος αυτού του θεάτρου ήταν η κολλεκτίβα «Μπλε Μπλούζα» που λειτουργήσε ως βάση για τη δημιουργία πολλών τέτοιων ομάδων. Το 1927 η «Μπλε Μπλούζα» περιόδεψε στη Γερμανία της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης και συγκεκριμένα στο θέατρο του Έρβιν Πισκάτορ στο Βερολίνο, συντελώντας στη δημιουργία πολλών θιάσων «agitprop» και εκεί. Ο Πισκάτορ και ο Μπρεχτ στη συνέχεια εμπνεύστηκαν από το θέατρο αυτό δημιουργώντας το «Επικό Θέατρο». Επόμενη περίοδος άνθισης του θεάτρου-ντοκουμέντο είναι η Ομοσπονδιακή Γερμανία του 1960. Ως απαρχή της θεωρείται το θεατρικό έργο «Ο Αντιπρόσωπος» του Ρολφ Χόχουτ (Rolf Hochhuth) το 1963 και τέλος της ακμής της το 1970 με τα έργα των Πέτερ Βάις «Ο Τρότσκι στην εξορία» και Χόχουτ «Οι Γκουερίλα». Ο Βάις το 1968 έγραψε τις «Δεκατέσσερις Αρχές για το θέατρο-ντοκουμέντο», έχοντας προηγουμένως (1965) ανεβάσει την «Ανάκριση», βασισμένη εξ ολοκλήρου στα πρακτικά της δίκης του Άουσβιτς στη Φραγκφούρτη που και ο ίδιος ο Βάις είχε παρακολουθήσει.

Να σημειωθεί όμως ότι, κατά τον καθηγητή Θεατρολόγο του Πανεπιστημίου του Πίτσμπουργκ (ΗΠΑ) Attilio Favorini, το θέατρο-ντοκουμέντο υπάρχει από την αρχή της γένεσης του θεάτρου στην Αρχαία Ελλάδα: ο δραματοουργός Φρόνιχος, μαθητής του Θέσπη, που μαζί με τον Αισχύλο ήταν -εγκαταλείποντας την κωμωδία- οι προπάτορες του τραγικού θεάτρου, παρουσίασε το έργο «Μιλήτου Άλωσις». Το έργο αυτό θεωρήθηκε ότι προξενούσε λύπη και προσέβαλλε την ευαισθησία των Αθηναίων υπενθυμίζοντάς τους τα δεινά που υπέφερε η Μίλητος όταν την κατέκτησαν.

Ο Φρόνιχος, που εισήγαγε πρώτος τους γυναικείους ρόλους, καταδικάστηκε σε πρόστιμο και το έργο του απαγορεύτηκε, ενώ απαγορεύτηκε και η οποιαδήποτε μελλοντική θεατρική διασκευή του ίδιου θέματος. Πιστεύεται ότι ο χορός στο έργο αυτό αποτελείτο από γυναίκες που είχαν αιχμαλωτιστεί στην Άλωση. Παρόμοιο ήταν και το έργο του «Φοίνισσαι», όπου ο χορός πιθανόν να αποτελείτο από τις συζύγους των Φοινίκων πολεμιστών που αιχμαλωτίστηκαν από τον Ξέρξη μετά τη μάχη της Σαλαμίνας και εν συνεχεία απαγχονίστηκαν.

Η θεματολογία λοιπόν του θεάτρου-ντοκουμέντο είναι κάθε αληθινό και τεμνηριωμένο περιστατικό με έντονες κοινωνικές και πολιτικές διαστάσεις, όπως πόλεμοι, γενοκτονίες, σκάνδαλα διαφθοράς, δίκες και απεργίες κ.λπ..

Η Ελληνική δραματουργία περιλαμβάνει έργα του θεάτρου-ντοκουμέντο. Ως πρώτο του είδους αναφέρεται «Η Δίκη των εζ», το 1973, του Βασίλη Βασιλικού βασισμένο στα στενογραφημένα πρακτικά της γνωστής ιστορικής δίκης. Στη συνέχεια «Η Απεργία» του Γιώργου Σκούρτη, το 1974, με θέμα μια απεργία που διεξήγαγαν το 1970 αλλοδαποί εργάτες ενός εργοστασίου ελαστικών στο Βέλγιο. Μετά το πρώτο ανέβασμά του από το «Θεατρικό Εργαστήρι» της Θεσσαλονίκης, ο συγγραφέας το παρουσίασε στην επαρχία με τον εταιρικό θιάσο «θέατρο-ντοκουμέντο». Ο Σκούρτης το 1993 έγραψε και άλλο έργο που κατατάσσεται στο θέατρο-ντοκουμέντο, την «Υπόθεση ΚΚ». Το έργο αυτό αναφέρεται στο ιστορικό στέλεχος του Κομμουνιστικού Κόμματος Κώστα Καραγιάννη (αμφισβημία του ΚΚ του τίτλου) που υπήρξε θύμα κομματικών εκκαθαρίσεων στη Ρουμανία. Προηγουμένως το 1978 παρουσιάστηκε το θεατρικό έργο του Πέτρου Μάρκαρη «Οι Φιλοξενούμενοι», με βάση μαγνητοφωνημένες συνεντεύξεις και μαρτυρίες Ελλήνων εργατών στη Γερμανία, που είχε συλλέξει ο δημοσιογράφος Γιώργος Ματζουράνης. Τέλος το 1983 ο Θανάσης Βαλτινός συνέβαλε στο θέατρο-ντοκουμέντο με το έργο του «Τρία Ελληνικά Μονόπρακτα» παρόλο που ο ίδιος το κατατάσσει στην πεζογραφία. Το πρώτο μέρος του τριπτύχου με τίτλο «Πρακτικά μια δίκης» αναφέρεται σε μια δίκη που έγινε τον Οκτώβριο του 1957 για συκοφαντική δυσφήμιση ενός αξιωματικού από συνάδελφό του για δειλία κατά τη διάρκεια επιχειρήσεων στο Βίτσι. Το δεύτερο με τίτλο «Γράμματα στη φυλακή» παραθέτει αποσπάσματα της προσωπικής ζωής ενός φυλακισμένου αριστερού με βάση οικογενειακά γράμματα προς αυτόν. Τέλος, πρόσφατο δείγμα τέτοιου θεάτρου αποτελεί και η «Ισορροπία του Nash» που ανέβηκε στο Εθνικό Θέατρο την περίοδο 2015-2016 σε κείμενα και σκηνοθεσία της Πηγής Δημητρακοπούλου, με βάση λογοτεχνικά και ιστορικά κείμενα καθώς και πρακτικά της δίκης της 17 Νοέμβρη και το βιβλίο του Σάββα Ξηρού «Η μέρα εκείνη...», προκαλώντας πολλές αντιδράσεις.

Είναι ευνόητο ότι αυτό το είδος θεάτρου δημιουργεί ειδικές απαιτήσεις για το ανέβασμά του, επειδή ο σκηνοθέτης καλείται να λειτουργήσει λίγο και ως ιστορικός/δημοσιογράφος, αλλά χωρίς να κριθεί σαν τέτοιος. Θα κριθεί όπως πάντα ως δημιουργός και εμπνευστής μιας θεατρικής παράστασης που πρέπει να ενσωματώσει όλα τα στοιχεία που σχετίζονται με το θέατρο (χώρος, κίνηση, ήχος, φώς, χρώμα κ.λπ.) σε μια ενιαία αισθητική μορφή.

Η Ομάδα (πηγή το Διαδίκτυο)

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑΣ

Οι ήρωες της «Αυτοθύσιας» έδωσαν τη ζωή τους για κάτι που θεωρούσαν ότι άξιζε περισσότερο. Για τον Άνθρωπο, για μια Ιδέα, για μια άλλη Ζωή. Δεν υπάρχει κανείς που να μη γνωρίζει τον Χριστό, τον Προμηθέα, τον Σωκράτη, τον Λεωνίδα, τον Αθανάσιο Διάκο, τον Ρωμαίο και την Ιουλιέττα. Για τους λιγότερο γνωστούς όμως ή τους άγνωστους, σε κάποιους, ήρωες χρειάζεται να πούμε δυο λόγια:

Αλεξέι Ανανένκο: μηχανικός του πυρηνικού σταθμού του Τσέρνομπιλ. Μαζί με τον συνάδελφό του Βαλερί Μπεζμπάλωφ και τον στρατιώτη Μπόρις Μπαράνωφ κατάφεραν να κατεβούν με στολές κατάδυσης στον πυρηνικό αντιδραστήρα και να ανοίξουν τις θυρίδες αποστράγγισης του ραδιενεργού νερού, ώστε να εμποδιστεί μια θερμική έκρηξη 10 ημέρες μετά το ατύχημα της 26ης Απριλίου 1986. Πέθαναν δύο εβδομάδες αργότερα.

Άλκησις: γυναίκα του Άδμητου που δέχτηκε να πεθάνει αντ' αυτού όταν η αυστηρή θεά Άρτεμις τον καταδίκασε σε θάνατο, χολωθείσα, επειδή κατά τις θυσίες του Υμεναίου την λησμόνησε, δίνοντάς του όμως τη χάρη να τον αφήσει «εν ζωή» αν άλλος εκουσίως προσφερόταν να πεθάνει.

Ζαν ντ' Αρκ: (1412-1421) η Ιωάννα της Λωραίνης, εθνική ηρωίδα και προστάτιδα της Γαλλίας. Σε ηλικία 12 ετών άρχισε ν' ακούει φωνές, που την καλούσαν να σώσει τη Γαλλία από τη διάλυση. Στη μάχη της Ορλεάνης το Μάιο του 1429 πέτυχε μια θαυμαστή νίκη έναντι των Άγγλων εισβολέων. Ένα χρόνο αργότερα πωλήθηκε στους Άγγλους και δικάστηκε από εκκλησιαστικό δικαστήριο ως μάγισσα και αιρετική. Καταδικάστηκε σε θάνατο και στις 30 Μαΐου 1431 κήκε στην πυρά.

Τζόναθαν Μπλανκ: (1986-2012) έχασε τη ζωή του στις 20 Ιουλίου 2012, στην προσπάθειά του να σώσει την κοπέλα του από τα πυρά του Τζέιμς Χολμς κατά τη διάρκεια δολοφονικής επίθεσης στον κινηματογράφο της Aurora του Κολοράντο κατά την προβολή της ταινίας «The Dark Knight Rises».

Κώστας Γεωργιάκης: (1948-1970) φοιτητής στην Ιταλία που αυτοπυρπολήθηκε σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την δικτατορία στην Ελλάδα.

Τσε Γκεβέρα: (1928-1967) Αργεντινός γιατρός, κομμουνιστής Μαρξιστής-Λενινιστής επαναστάτης, ένας από τους αρχηγούς των ανταρτών στην Κούβα και πολιτικός. Το 1965, έφυγε από την Κούβα με στόχο την οργάνωση νέων επαναστατικών κινήματων στο Κονγκό και αργότερα στη Βολιβία, όπου τραυματίστηκε, συνελήφθη και δολοφονήθηκε.

Μάρτιν Λούθερ Κινγκ: (1929-1968) ιερέας του δόγματος των Βαπτιστών, ειρηνιστής και οπαδός της δράσης μέσω της παθητικής αντίστασης, ηγέτης του Αφροαμερικανικού Κινήματος για τα πολιτικά δικαιώματα των μαύρων. Δολοφονήθηκε στις 4 Απριλίου 1968 στο Μέμφις του Τενεσσί.

Μαρία Κιουρί: (1867-1934) Πολωνή φυσικός και χημικός. Σε συνεργασία με τον σύζυγό της, Πιερ Κιουρί, ανακάλυψε το ράδιο και το πολώνιο και μελέτησε τα φαινόμενα της ραδιενέργειας. Ήταν η πρώτη γυναίκα καθηγήτρια στο πανεπιστήμιο της Σορβόνης, και τιμήθηκε δυο φορές με το Βραβείο Νόμπελ για τη Φυσική και τη Χημεία. Απεβίωσε στις 4 Ιουλίου του 1934 μετά από σοβαρό κλονισμό της υγείας της λόγω της έκθεσής της στην ραδιενέργεια.

Μαξιμίλιαν Κόλμπε: (1894-1941) Πολωνός φραγκισκανός μοναχός. Εκτελέστηκε το 1941 από τους Γερμανούς, παίρνοντας οικειοθελώς τη θέση του συγκρατούμενου του στο Άουσβιτς Franciszek Gajowniczek, ο οποίος είχε επιλεγεί για εκτέλεση στο πλαίσιο αντιποίνων για την απόδραση 3 κρατουμένων από το στρατόπεδο.

Ούλρικε Μάινχοφ: (1934-1976) Γερμανίδα δημοσιογράφος, ιδρυτικό και ηγετικό μέλος της ακροαριστερής τρομοκρατικής οργάνωσης Φράζια Κόκκινος Στρατός (RAF), που έδρασε στη Δυτική Γερμανία. Το 1970 συνέβαλε στην απελευθέρωση του Αντρέας Μπάαντερ από την φυλακή. Συνελήφθη το 1972 και αυτοκτόνησε ή κατά τη διεθνή επιτροπή που ερεύνησε τις συνθήκες θανάτου της πέθανε πριν απαγχονιστεί το 1976.

Νίκος Μπελογιάννης: (1915-1952) Έλληνας κομμουνιστής, ηγετικό στέλεχος του ΚΚΕ, αγωνιστής της Εθνικής Αντίστασης κατά των Γερμανών και στέλεχος του ΔΣΕ. Εκτελέστηκε το 1952 ως κομμουνιστής με την κατηγορία της κατασκοπείας. Η δίκη του - "Υπόθεση Μπελογιάννη" - και η εκτέλεσή του έλαβαν μεγάλη δημοσιότητα και προκάλεσαν διεθνείς αντιδράσεις.

Έμιλυ Ντέιβισον: (1872-1913) εντάχθηκε στην Κοινωνική και Πολιτική Ένωση Γυναικών το 1906. Αφιέρωσε όλη την ενέργεια και τη ζωή της στον αγώνα για τα δικαιώματα των γυναικών.

Ριότζι Ονεχάρα: (1922-1945) Ιάπωνας ανθυποπλοίαρχος πιλότος αυτοκτονίας που, εμποτισμένος από το πνεύμα των σαμουράι, αν και αντίθετος με το «καθεστώς της πατρίδας του», θυσιάστηκε γι' αυτή πιστεύοντας πως ο θάνατος για την πατρίδα είναι κάτι απλό, απολύτως φυσικό και σύμφωνο με την παράδοση αιώνων και με τον κώδικα του Μπουσίντο.

Γιαν Πάλαχ: (1948-1969) Τσέχος φοιτητής που αυτοπυρπολήθηκε θέλοντας να εκφράσει την πολιτική του διαμαρτυρία για τη σοβιετική εισβολή στην Τσεχοσλοβακία, τον Αύγουστο του 1968, η οποία είχε σκοπό να συντρίψει τις μεταρρυθμίσεις φιλελευθεροποίησης της κυβέρνησης του Αλεξάντερ Ντούμπτσεκ κατά τη διάρκεια της Άνοιξης της Πράγας.

Βίκτορ Χάρα: (1932-1973) Χιλιανός ποιητής, τραγουδιστής, συνθέτης και θεατρικός σκηνοθέτης και συγγραφέας. Ένας από τους σημαντικότερους εκπροσώπους του μουσικού-πολιτικού κινήματος «Nueva Canción Chilena», που αναπτύχθηκε στη Χιλή τη δεκαετία του 1960 και στις αρχές της δεκαετίας του 1970, μέχρι το πραξικόπημα του στρατηγού Πινοσέτ το 1973, με το οποίο ανατράπηκε ο εκλεγμένος πρόεδρος της χώρας Σαλβαδόρ Αλιέντε. Συνελήφθη την επομένη του πραξικοπήματος, στις 12 Σεπτεμβρίου 1973, μεταφέρθηκε στο Στάδιο της Χιλής (Estadio Chile) μαζί με άλλους πολιτικούς κρατούμενους, βασανίστηκε και δολοφονήθηκε στις 16 Σεπτεμβρίου 1973.

32 Χρόνια Ελληνικό Θεατρικό Εργαστήρι

Τον Φεβρουάριο του 1984 ξεκίνησε η περιπέτεια του Ελληνικού Θεατρικού Εργαστηρίου στις Βρυξέλλες (Atelier Théâtral Grec, Bruxelles) που συνεχίζεται έως σήμερα. Τότε Έλληνες υπάλληλοι των κοινοτικών οργάνων ίδρυσαν μια θεατρική ομάδα όχι μόνον από αγάπη για το θέατρο αλλά και από ανάγκη για μια αμεσότερη κοινωνική σχέση απαραίτητη στις συνθήκες ζωής των Βρυξελλών τα πρώτα χρόνια μετά την ένταξη. Αν και αποτελείται, κυρίως, από Έλληνες υπαλλήλους των κοινοτικών οργάνων, η ομάδα είναι ανοιχτή σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται για το θέατρο. Άλλωστε δεν έχει καταστατικό, δεν έχει εκλεγμένα ούτε διορισμένα όργανα, δεν έχει οικονομική, πολιτική ή άλλη εξάρτηση. Ένας πυρήνας από το 1984 με πολλή προσωπική δουλειά και χωρίς καμιά εξωτερική ενίσχυση οικονομικής (προσπαθούμε να ισοσκελίζουμε τα έσοδα με τα έξοδα, χωρίς πάντα να το καταφέρνουμε) ή άλλης μορφής, με τη βοήθεια μόνο όσων συμπετέχουν κάθε φορά ενεργά καταφέρνει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις μιας κατ'εξοχήν ερασιτεχνικής ομάδας που είναι αναγκασμένη να λειτουργεί με αρκετούς περιορισμούς.

Το πρώτο έργο ανέβηκε τον Ιούνιο του 1985, αφού χρειάστηκε κάποιος χρόνος για τις απαραίτητες διαδικασίες για τη σταθεροποίηση της Ομάδας και την επιλογή του κατάλληλου έργου. Το έργο αυτό ήταν ένα άπαιχτο έως τότε έργο του Γιώργου Σκούρτη, «*Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης*» και ο συγγραφέας τίμησε με την παρουσία του την πρώτη αυτή ιστορική παράσταση. Από τότε η Ομάδα ανέβασε με τον αυθορμητισμό και τη δυναμική του ερασιτέχνη πολλά έργα του Ελληνικού ρεπερτορίου, από κλασικά, όπως οι «*Εκκλησιάζουσες*» του Αριστοφάνη, έως σύγχρονα έργα νέων δημιουργών, όπως το σημερινό μας έργο «*Η Ιστορία της Αυτοθυσίας*» του Βασίλη Μαυρογεωργίου.

Ένα σημαντικό μέρος της δουλειάς της Ομάδας αποτέλεσε το θέατρο «και για παιδιά και με παιδιά». Πολλές γενεές παιδιών από 5 ετών έως 17 πέρασαν από τη σκηνή του θεάτρου από το 1996 έως το 2008 και γαλουχήθηκαν στα μυστικά της εξαιρετικής αυτής τέχνης πλουτίζοντας τον εαυτό τους, αλλά και διασκεδάζοντας το κοινό των Βρυξελλών.

Η ομάδα μας συμμετείχε μέχρι σήμερα σε τέσσερα διαγωνιστικά Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου:

- Με το έργο «*Νταλίκα*» της Κωστούλας Μητροπούλου στον Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, τον Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της «καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτου έργου» (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο Β' Γυναικείου ρόλου.

- Με το έργο «*Ποιος ανακάλυψε την Αμερική;*» της Χρύσας Σπηλιώτη στο 306 Πανελλήνιο Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου Καρδίτσας τον Μάρτιο του 2014 και διακρίθηκε με το βραβείο Β' Γυναικείου ρόλου (για δύο μέλη μας), το βραβείο Μουσικής Επένδυσης και έπαινο Σκηνοθεσίας.

- Με το έργο «*Καπνοκράτωρ*», του Ανδρέα Στάικου στο 5ο Πανελλήνιο Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου Ιεράπετρας τον Οκτώβριο του 2015 και διακρίθηκε με το βραβείο Β' Γυναικείου ρόλου και έπαινο Α' Γυναικείου Ρόλου.

- Με το έργο «*Η κόμισσα της φάμπρικας*», των Α.Γιαλαμά-Δ.Πρετεντέρη, στο 326 Πανελλήνιο Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου Καρδίτσας τον Μάρτιο του 2016 και διακρίθηκε με τα εξής βραβεία: Βραβείο Κοινού, βραβείο Α' Ανδρικού Ρόλου, βραβείο Β' Γυναικείου ρόλου, και έπαινο ερμηνείας. Η Ομάδα μας ήταν επίσης υποψήφια για το Βραβείο της Καλύτερης Παράστασης και το βραβείο Μουσικής Επιμέλειας.

Προηγούμενες παραστάσεις της ομάδας μας

- 1) *Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης*, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 1985, Βρυξέλλες
- 2) *Εσωτερικές Ειδήσεις*, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1986, Βρυξέλλες και Ιούνιος 1986, Λουξεμβούργο
- 3) *Εκκλησιάζουσες*, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1987, Βρυξέλλες
- 4) *Νταλίκα*, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Σεπτέμβριος 1987, Ζάκυνθος και Οκτώβριος 1987, Βρυξέλλες
- 5) *Φαύστα*, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκλίδη, Δεκέμβριος 1989, Βρυξέλλες
- 6) *Τα τέσσερα πόδια του τραπεζιού*, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 1991, Βρυξέλλες
- 7) *Τα μονόπρακτα: Ο θάνατος του Περικλέους*, του Δ.Κορομηλά και *Αίτηση σε γάμο*, του Άντον Τσέχωφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1992, Βρυξέλλες
- 8) *Θεομοφοριάζουσες*, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1993, Βρυξέλλες
- 9) *Αντε Γεια*, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1994, Βρυξέλλες
- 10) *Ο τοπικός παράγων*, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 1994, Βρυξέλλες
- 11) *Μάνα, μητέρα, μαμά*, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1995, Βρυξέλλες
- 12) *Ματίας ο Πρώτος*, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 1995, Βρυξέλλες
- 13) *Το Ενυδρείο*, του Κώστα Μουρσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1996, Βρυξέλλες
- 14) *Ο κήπος με τα χελιδόνια*, του Μπάμπη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1997, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 1997, Λουξεμβούργο
- 15) *Ο Σμιγδαλένιος*, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1997, Βρυξέλλες
- 16) *Ο μπαμπάς ο πόλεμος*, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
- 17) *Λόγω φάτσας*, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
- 18) *Αντζελίνα η Σταχτοπούτα*, της Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες
- 19) *Χρυσοβεργαής και Ηλιοτάτη*, λαϊκό παραμύθι σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2000, Βρυξέλλες
- 20) *Μπαμπάδες με ρούμι*, των Ρέππα-Παπαθανασίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Δεκέμβριος 2000, Βρυξέλλες, Ιανουάριος 2001, Λουξεμβούργο
- 21) *Η τύχη της Μαρούλας και ο Μπάριμπα Λινάρδος*, του Δ.Κορομηλά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2001, Βρυξέλλες
- 22) *Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου*, του Μ.Κορρέ, σε σκηνοθεσία Βάσου Ανδρονίδη και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Νοέμβριος 2001, Βρυξέλλες
- 23) *Εκκλησιάζουσες ... σαν παραμύθι*, του Αριστοφάνη σε διασκευή Κάρμεν Ρουγγέρη και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2002, Βρυξέλλες
- 24) *Βαβυλωνία*, του Δημήτρη Βυζάντιου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2002, Βρυξέλλες
- 25) *Το Όνειρο του Δωδεκάμερου*, του Γεωργίου Θεοτοκά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2003, Βρυξέλλες
- 26) *Το Λουμπάγκο*, του Μανόλη Κορρέ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2003, Βρυξέλλες
- 27) *Το κουβάρι των αλλόκοτων πραγμάτων*, της Μυρτώς Κοντοβά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2004, Βρυξέλλες

- 28) **Η αρπαγή της Πριγκίπισσας Αιώρας**, του Πασχάλη Τσαρούχα, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2005, Βρυξέλλες
- 29) **Ο Γενικός Γραμματέας, του Ηλία Καπετανάκη**, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Ιούνιος 2005, Βρυξέλλες
- 30) **Η Φεγγαρολούλουδη**, σε διασκευή από τις "1000 και μια νύχτες" και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2006, Βρυξέλλες
- 31) **Τραγουδι για δύο**, της Νάνσυ Πασκάλ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2007, Βρυξέλλες
- 32) **Ψόφιοι Κοριοί, Ο Φώντας, Το Υπόστεγο**, τρία μονόπρακτα του Μήτσου Ευθυμιάδη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 2007, Βρυξέλλες
- 33) **Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας**, του Σαίξπηρ σε διασκευή Γιάννη Καλατζόπουλου και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2008, Βρυξέλλες
- 34) **Το Πέναλτυ**, του Γιώργου Παλούμπη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 2009, Βρυξέλλες
- 35) **Ερωτόκριτος**, του Βιτσέντζου Κορνάρου, σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2009, Βρυξέλλες
- 36) **Μια συνάντηση κάπου αλλού**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2010, Βρυξέλλες
- 37) **Εχθροί εξ αίματος**, του Αρκά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 2010, Βρυξέλλες
- 38) **Ο Υπάλληλος**, του Μ. Χουρμούζη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2011, Βρυξέλλες
- 39) **Desperados**, του Γιώργου Ηλιόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2011, Βρυξέλλες.
- 40) **Τα λουλούδια στην κυρία και Destiny**, μονόπρακτα του Άκη Δήμου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2012, Βρυξέλλες
- 41) **Οι φοιτητές**, του Γ. Ξενόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2012, Βρυξέλλες,
- 42) **Φουσκοθαλασσιές**, του Δημήτρη Μπόγρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Οκτώβριος 2013, Βρυξέλλες
- 43) **Αζύριστα πιγούνια**, του Γιάννη Τσίρου Ιανουάριος 2014 Βρυξέλλες και **Ποιος ανακάλυψε την Αμερική** της Χρύσας Σπηλιώτη, Ιανουάριος 2014, Βρυξέλλες και Μάρτιος 2014, Καρδίτσα και Σοφάδες Καρδίτσας, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά.
- 44) **Μια τεράστια έκρηξη**, του Βασίλη Μαυρογεωργίου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Οκτώβριος 2014, Βρυξέλλες
- 45) **Αλμυρός Ουρανός** του Άκη Δήμου Μάιος 2015, Βρυξέλλες και **Καπνοκράτωρ** του Ανδρέα Στάικου, Μάιος 2015, Βρυξέλλες και Οκτώβριος 2015 Ιεράπετρα, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά.
- 46) **Η κόμισσα της φάμπρικας** των Α.Γιαλαμά-Κ.Πρετεντέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 2015, Βρυξέλλες και Μάρτιος 2016 Μουζάκι Καρδίτσας και Καρδίτσα.

Επικοινωνία :

Τάσος Νυχάς, τηλ. +32-2-725 05 62 (σπίτι) και +32-496 55 72 75 (κινητό)

e-mail: tasos.nychas@gmail.com